

Kincstár

A távolodó vonat peronjáról nézte
a nagyvárost, ami már meg nem ígézte.
Eltelt jó néhány év, lázadozó, ostoba.
Megszelídült végre, hiányzott az otthona.

Leszállt az állomáson, elindult a házba,
melynek falai közt rég senki sem várta.
Sírban nyugszanak szülei és néhány barát,
emlékük többet ér, mint huszonnégy karát.

Ahogy vitték lábai, azon elmélkedett,
minden utca, minden tér rejt egy történetet.
Városkapu, Víztorony, morcosan meredtek,
mert a mozi,s zöld tömb helye néma földi rejtek.

Éden Presszó, Aranycsille... hová lett a cégér?
Változással fizetünk minden múltó évért.
Felrémlett az iskola és az első egyes,
meg az a bál, ahol először lett szerelmes.

Mosoly suhant át arcán, ám akkor megtorpant,
Pont az iskolánál állt, csak bámulta hosszan.
Sem tanár sem diák nincs a falak közt régóta,
Mélán báméskodott, eltelt vagy fél óra.

Az épületnél szobrozott az őr és a lányka,
de az aknák bezártak, múzeum lett a bányá.
Nem épül már hóember, nem jut neki szénszem,
télen nem szakad a hó úgy, mint egykor régen.

Van, ami megmaradt, van, ami rég nincs már,
a szülőváros mégis olyan, mint egy kincstár.
Ide tartozik, a hely mindig visszavárta,
itt otthon van, ez a város a hazája.